

ANEU MAR ENDINS

Migracions i nova evangelització

L'Església celebra avui la Jornada Mundial de les Migracions, una iniciativa del Papa, que cada any publica un missatge dedicat a aquesta qüestió de tanta actualitat. El lema que Benet XVI ha escollit per a aquesta jornada és «Migracions i nova evangelització».

L'esforç per fer arribar la persona de Jesús i el missatge de l'Evangeli marca profundament l'actualitat de l'Església catòlica i també de les altres Esglésies i comunitats cristianes. Hi ha dos fets que ho posen de relleu. El primer és que l'octubre d'enguany es reunirà a Roma el Sínode dels Bisbes per a celebrar una de les seves assemblees ordinàries i el tema que ha proposat el Papa perquè sigui objecte de reflexió i d'estudi és «la nova evangelització per a la transmissió de la fe cristiana». I precisament mentre es trobi reunit el Sínode, el proper 11 d'octubre Benet XVI iniciarà l'Any de la Fe que ell ha proposat a tota l'Església, un temps que es clourà per la festa de Crist Rei de l'any 2013 i que estarà especialment destinat a reflexionar i a proposar els continguts de la fe cristiana.

El missatge de la jornada d'avui se situa de ple en aquesta perspectiva. S'obre amb una cita d'un document de Pau VI publicat l'any 1975, però que és de plena actualitat: «Anunciar Jesucrist constitueix la missió essencial de l'Església, una tasca i una missió que els canvis amplis i profunds de la societat actual fan cada vegada més urgent» (*Evangelii nuntiandi*, 14).

La paraula del Papa reconeix, amb realisme, que els darrers anys s'ha produït una barreja de persones i de pobles sense precedents, amb problemàtiques noves no només des del punt de vista humà, sinó també ètic religiós i espiritual. De fet, vivim en una societat —i la nostra no és una excepció— cada vegada més multiètnica i intercultural. L'objectiu és trobar una convivència serena en el respecte de les diferències legítimes.

Penso que hem de donar gràcies a Déu per allò que s'ha aconseguit en aquest sentit entre nosaltres, i en concret a la nostra diòcesi egarenca, gràcies a la bona voluntat de moltes persones. Estic realitzant enguany la visita pastoral i aquesta és una de les realitats que trobo i que puc constatar amb una actitud de respecte i de gratitud envers tots aquells que la fan possible.

Diu el Papa en el missatge que comento, que «les comunitats cristianes han d'oferir una atenció particular als treballadors immigrants i a llurs seves famílies, per mitjà de l'acompanyament, de la pregària, de la solidaritat i de la caritat cristiana». I invita a fer-ho des de «la valoració d'allò que ens enriqueix recíprocament, així com des de la promoció de nous programes polítics, econòmics i socials que afavoreixin el respecte de la dignitat de tota persona humana, la tutela de la família i l'accés a una vivenda digna, al treball i a l'assistència social».

La crisi actual fa especialment difícil la realització d'aquests objectius. Però desitjo subratllar que són molts els sacerdots i diaques, els religiosos i religioses i els cristians i cristianes laics de la nostra diòcesi que s'esforcen perquè els emigrants i refugiats —com diu el Papa— «trobin en el seu camí el rostre misericordiós de Crist en l'acolliment del proïsme».

† **Josep Àngel Saiz Meneses**
Bisbe de Terrassa

Felicitaçió de Nadal a la Cúria Diocesana

El divendres dia 23 de desembre, a la 1 del migdia, es va dur a terme l'acte de felicitació del Nadal. Començà amb la pregària de Sexta a la capella de la Cúria Diocesana, presidida per Mons. Josep Àngel Saiz Meneses. Després, a la sala d'actes Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar, va felicitar el Nadal bo i recordant el desè aniversari de l'ordenació episcopal de Mons. Josep Àngel Saiz i va fer un repàs de les novetats que hi ha hagut durant el 2011. El Sr. Bisbe respongué agraint la felicitació i desitjant un bon Nadal a tots els qui treballen a la Cúria Diocesana.

GLOSSA

Recordar, correspondre... estimar!

Una botiga de comestibles en un barri. Un matrimoni amb bon caràcter, bonhomia i eficiència en té cura. Estan molt arrelats al barri. Són persones conegudes i estimades.

Fa molts anys que obren la botiga. Els seus parroquians ho són de tota la vida. El temps, però, passa i els botiguers es fan grans i arriba el moment de la jubilació. Els fills els acompanyen en aquesta nova etapa de merescut descans. Les forces, però, van minvant amb els anys. Déu els dóna una llarga vida i arriba un moment en què necessiten una especial atenció. D'acord amb la família, passen a viure a una residència. Reben visites de familiars i coneguts, molts dels quals són del barri. Aquesta assiduitat de visites crida l'atenció del personal que els atén.

Una senyora els visita sovint; treballa i té espòs i fills. L'antiga botiguera li diu un dia: «Em sap greu que ens regali tant de temps. Vostè, que té tantes obligacions, ens dedica moltes estones. No sé com li ho agrairem.» La persona així interpellada li respon: «Els vinc a veure sovint perquè sóc jo la que els ha d'estar agraïda. Quan jo era petita i a la meua mare, vídua, li costava molts esforços treure els fills endavant, vostè sempre la va ajudar, mai va tenir pressa a cobrar i, en ocasions, oblidà el deute. La mare m'ho havia explicat moltes vegades. El que faig ve-

nint-los a veure no és res més que correspondre la seva sensibilitat i generositat.»

Es pot pensar que aquesta petita història és quasi de pel·lícula de final feliç, per massa sensible, per irreal, per reaccions que es considera que no tindria ningú. Però la realitat es pot entossudir a mostrar-nos reaccions solidàries de molta gent. La ficció es queda curta davant les actituds d'aquells que segueixen l'exemple de Jesús.

Com les dues actituds de la nostra història (real!). Dues actituds que poden esdevenir uns bons referents. La de qui va ser sensible a la necessitat del proïsme i va actuar d'acord amb els principis de la caritat cristiana, amb discreció i eficàcia, moguda per la seva fe, una fe senzilla i profunda que va rebre dels seus pares i que sap que s'ha de manifestar en les obres. «En canvi, tu, quan facis almoïna, mira que la mà esquerra no sàpiga què fa la dreta» (*Mt 6,3*).

Per altra banda, la de qui, conscient de la generosa ajuda rebuda, vol correspondre amb agraïment oferint el seu temps i el seu afecte, significa, també, l'agraïment a Déu amb les obres pel bé rebut. «No em canso de donar gràcies per vosaltres i us tinc presents en les meves pregàries» (*Ef 1,16*).

Enric Puig Jofra, SJ

Ordenació diaconal

El diumenge dia 22 de gener, a les 18 h, a la Santa Església Catedral Basílica del Sant Esperit de Terrassa, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses conferirà l'ordenació de diaques als Srs. Mario Jurado Viceira, Joan Ferrero Mora i Francisco Javier Ondo Bindang, seminaristes diocesans de Terrassa.

DIUMENGE II DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del primer llibre de Samuel (1Sa 3,3b-10.19)

En aquell temps, Samuel, que encara era un noi, dormia en el santuari del Senyor, on hi havia l'arca de Déu. El Senyor el cridà, i Samuel respongué: «Aquí em teniu.» Corregué cap a Elí i li digué: «He sentit que em cridàveu. Aquí em teniu.» Elí replicà: «No t'he cridat pas. Vés-te'n a dormir.» I el noi se n'anà a dormir. El Senyor el tornà a cridar, i Samuel s'aixecà, anà on Elí dormia i li digué: «He sentit que em cridàveu. Aquí em teniu.» Elí replicà: «Fill meu, no t'he cridat pas. Torna-te'n a dormir.»

Samuel encara no sabia reconèixer el Senyor, la paraula del Senyor encara no se li havia revelat.

Per tercera vegada el Senyor cridà Samuel, i ell s'aixecà, anà on Elí dormia i li digué: «He sentit que em cridàveu. Aquí em teniu.» Llavors Elí comprengué que era el Senyor qui cridava el noi, i digué a Samuel: «Vés a dormir i, si et torna a cridar, digues-li: Parleu, Senyor, que el vostre servent us escolta.» El Senyor es presentà i el cridà com les altres vegades: «Samuel, Samuel.» Ell li respongué: «Parleu, que el vostre servent us escolta.»

Samuel es va fer gran. El Senyor l'afavoria sempre i no deixà de complir mai cap de les seves profecies.

▶ Salm responsorial (39)

R. *Aquí em teniu: Déu meu, vull fer la vostra voluntat.*
Tenia posada l'esperança en el Senyor, / i ell, inclinant-se cap a mi, / ha inspirat als meus llavis un càntic nou, / un himne de lloança al nostre Déu. R.

Però vós no voleu oblacions ni sacrificis, / i m'heu parlat a cau d'orella; / no exigiu l'holocaust ni l'expiació. R.

Per això us dic: «Aquí em teniu: / com està escrit de mi en el llibre, / Déu meu, vull fer la vostra voluntat, / guardo la vostra llei al fons del cor». R.

Anuncio amb goig la salvació / davant el poble en dia de gran festa. / No puc deixar d'anunciar-la; / ho sabeu prou, Senyor. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 6,13c-15a.17-20)

Germans, el cos no és per a fornicar, sinó per al Senyor, i el Senyor, per al cos. I Déu, que ressuscità el Senyor, també ens ressuscitarà a nosaltres amb el seu poder.

No sabeu que els vostres cossos són membres de Crist? El qui s'uneix al Senyor forma amb ell un sol esperit. Fugiu de la fornicació. Els altres pecats que l'home comet són exteriors al seu cos, però el fornicador pecca contra el seu propi cos. No sabeu que els vostres cossos són el santuari de l'Esperit Sant que heu rebut de Déu i que resideix en vosaltres? No sabeu que no sou vostres? Déu us ha adquirit a un preu molt alt: gloriífiqueu-lo en el vostre cos.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 1,35-42)

En aquell temps, Joan estava amb dos dels seus deixebles i, fixant-se en Jesús que passava, digué: «Mireu l'anyell de Déu.» Quan els dos deixebles van sentir que Joan deia això, van seguir Jesús. Ell es girà i, en veure que el seguien, els preguntà: «Què voleu?» Ells li digueren: «Rabí, que vol dir "mestre", on us allotgeu?» Jesús els respon: «Veniu i ho veureu.» Ells hi anaren, veieren on s'allotjava i es quedaren amb ell aquell dia. Eren vora les quatre de la tarda. Un dels dos que havien sentit el que deia Joan i havia seguit Jesús, era Andreu, el germà de Simó Pere. El primer amb qui Andreu es trobà fou el seu germà Simó, i li digué: «Hem trobat el Messies», que vol dir «l'Ungit». I l'acompanyà on era Jesús. Jesús se'l mirà i li digué: «Tu ets Simó, fill de Joan. Tu et diràs Quefes, que vol dir Pedra.»

▶ Lectura del primer libro de Samuel (1Sa 3,3b-10.19)

En aquellos días, Samuel estaba acostado en el templo del Señor, donde estaba el arca de Dios. El Señor llamó a Samuel, y él respondió: «Aquí estoy.» Fue corriendo a donde estaba Elí y le dijo: «Aquí estoy; vengo porque me has llamado.» Respondió Elí: «No te he llamado; vuelve a acostarte.» Samuel volvió a acostarse. Volvió a llamar el Señor a Samuel. Él se levantó y fue donde estaba Elí y le dijo: «Aquí estoy; vengo porque me has llamado.» Respondió Elí: «No te he llamado, hijo mío; vuelve a acostarte.»

Aún no conocía Samuel al Señor, pues no le había sido revelada la palabra del Señor.

Por tercera vez llamó el Señor a Samuel, y él se fue donde estaba Elí y le dijo: «Aquí estoy; vengo porque me has llamado.» Elí comprendió que era el Señor quien llamaba al muchacho, y dijo a Samuel: «Anda, acuéstate; y si te llama alguien, responde: "Habla, Señor, que tu siervo te escucha".» Samuel fue y se acostó en su sitio. El Señor se presentó y le llamó como antes: «¡Samuel, Samuel!» Él respondió: «Habla que tu siervo te escucha.»

Samuel crecía, y el Señor estaba con él; ninguna de sus palabras dejó de cumplirse.

▶ Salmo responsorial (39)

R. *Aquí estoy, Señor, para hacer tu voluntad.*

Yo esperaba con ansia al Señor; / él se inclinó y escuchó mi grito; / me puso en la boca un cántico nuevo, / un himno a nuestro Dios. R.

Tú no quieres sacrificios ni ofrendas, / y, en cambio, me abriste el oído; / no pides sacrificio expiatorio. R.

Entonces yo digo: «Aquí estoy como está escrito en mi libro / para hacer tu voluntad.» / Dios mío, lo quiero, / y llevo tu ley en las entrañas. R.

He proclamado tu salvación / ante la gran asamblea; / no he cerrado los labios; / Señor, tú lo sabes. R.

Jesús crida Pere i el seu germà Andreu. Pintura d'Andrea di Giusto. Església de Sant Andreu, Ripalta (Itàlia)

▶ Lectura de la primera carta del apòstol san Pablo a los Corintios (1Co 6, 13c-15a.17-20)

Hermanos: El cuerpo no es para la fornicación, sino para el Señor; y el Señor, para el cuerpo. Dios con su poder, resucitó al Señor y nos resucitará también a nosotros.

¿No sabéis que vuestros cuerpos son miembros de Cristo? El que se une al Señor es un espíritu con él. Huid de la fornicación. Cualquier pecado que cometa el hombre queda fuera de su cuerpo. Pero el que fornicar pecca en su propio cuerpo. ¿O es que no sabéis que vuestro cuerpo es templo del Espíritu Santo? Él habita en vosotros porque lo habéis recibido de Dios. No os poseáis en propiedad, porque os han comprado pagando un precio por vosotros. Por tanto, ¡glorificad a Dios con vuestro cuerpo!

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 1,35-42)

En aquel tiempo, estaba Juan con dos de sus discípulos y, fijándose en Jesús que pasaba, dice: «Este es el Cordero de Dios.» Los dos discípulos oyeron sus palabras y siguieron a Jesús. Jesús se volvió y, al ver que lo seguían, les pregunta: «¿Qué buscáis?» Ellos le contestaron: «Rabí (que significa Maestro), ¿dónde vives?» Él les dijo: «Venid y lo veréis.» Entonces fueron, y vivieron donde vivía y se quedaron con él aquel día; serían las cuatro de la tarde. Andrés, hermano de Simón Pedro, era uno de los dos que oyeron a Juan y siguieron a Jesús; encuentra primero a su hermano Simón y le dice: «Hemos encontrado al Mesías (que significa Cristo).» Y lo llevó a Jesús. Jesús se le quedó mirando y le dijo: «Tú eres Simón, el hijo de Juan; tú te llamarás Cefas (que se traduce Pedro).»

COMENTARI

El lloc on Jesús s'està

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 2a setm.): 1Sa 15,16-23 / Sl 49 / Mc 2,18-22 □ **dimarts**: 1Sa 16,1-13 / Sl 88 / Mc 2,23-28 ■ **dimecres**: 1Sa 17,32-33.37.40-51 / Sl 143 / Mc 3,1-6 ■ **dijous**: 1Sa 18,6-9;19,1-7 / Sl 55 / Mc 3,7-12 ■ **divendres**: 1Sa 24,3-21 / Sl 56 / Mc 3,13-19 ■ **dissabte**: He 10,32-36 / Sl 33 / Jn 17,11b-19 ■ **diumenge** vinent, III de durant l'any (litúrgia hores 3a setm.): Jo 3,1-5.10 / Sl 24 / 1Co 7,29-31 / Mc 1,14-20.

L'evangeli segons Joan ofereix la seva versió dels primers deixebles de Jesús, amb enllaços amb la tradició de Marc (Andreu i Pere), però sobretot amb un lligam sorprenent amb els deixebles de Joan Baptista: els primers deixebles de Jesús ja eren deixebles de Joan Baptista.

La gran novetat de l'escena d'avui és que els deixebles, segons el requeriment de Jesús, li pregunten: «on t'estàs?». La resposta directa de Jesús és: «veniu i ho veureu». Els deixebles hi van, veuen el lloc on Jesús s'està i es queden amb ell aquell dia. La importància del lloc on Jesús s'està és palesa: és el que porta a Andreu a anunciar al seu germà: «hem

trobat el Messies» (en la formulació aramea).

Què és el que fa important el lloc on Jesús s'està? El lloc on Jesús s'està sembla ser enigmàtic: la gent es pregunta sovint on és Jesús (6,22; 7,11; 9,12). Jesús es refereix a aquest lloc en diferents moments: «allà on jo sóc vosaltres no hi podeu venir» (7,33.36 cf. 12,16; 14,3; 16,24). Però Jesús en parla d'una manera més directa d'aquest lloc: «jo estic en el meu Pare i el meu Pare està en mi» (14,10.11 cf. 10,38). Jesús té un espai, el seu. Però no és un espai físic, és un espai teològic: el lloc de Jesús és «amb Déu» (1,1), «girat vers el Pare» (1,18).

Vet aquí la clau del messianisme de Jesús segons Joan. La clau és l'íntima relació de Jesús amb Déu. Per això, les referències a diferents oracles profètics i a tradicions de l'A.T. no serveixen per aclarir com és el messianisme de Jesús. Podem dir, sense por a equivocar-nos, que només sabrem qui és el Messies si esbrinem qui és Jesús. Perquè el messianisme de Jesús va molt més enllà del que albiren les imatges de les tradicions de l'A.T. Jesús té una íntima relació amb Déu que els oracles messiànics no podien ni imaginar. Jesús és el Fill i Déu és el Pare. Vet aquí la revelació de l'evangeli segons Joan.

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

3. La vocació dels deixebles és un fet de pregària

Jesús crida ell mateix un grup especial d'escollits que han de formar el nucli central destinat a propagar la seva missió i a donar ordre i forma a la nova família que va aplegar amb la seva predicació i les seves obres.

És, en aquest sentit, que Jesús va formar el cercle dels dotze. En un principi, el títol d'apòstol va sobrepassar els límits d'aquest cercle dels dotze, però, amb el temps es va aplicar només a ells. Lluc sempre parla dels dotze apòstols: per a ell «apòstol» vol dir un dels dotze. Ara no cal que discutim la qüestió d'aquest canvi en l'ús de la paraula; només volem mirar amb atenció els textos més importants que mostren la formació d'aquesta comunitat més estreta de deixebles de Jesús.

El text central és Mc 3,13-19. Comença amb les paraules «Jesús pujà a la muntanya, va cridar els qui va voler, i ells anaren cap a Jesús». Jesús puja a «la muntanya», que és el lloc de la seva comunitat amb el Pare. El text paral·lel de Lluc subratlla encara més aquest aspecte: «Per aquells dies, Jesús se n'anà

a la muntanya a pregar, i va passar tota la nit pregant a Déu. Quan va ser de dia va cridar els seus deixebles, n'escollí dotze i els donà el nom d'apòstols» (Lc 6,12s).

La vocació dels deixebles és un fet de pregària; els dotze són engendrats en la pregària, en el tracte amb el Pare. La vocació dels dotze guanya així un sentit profundament teològic que va més enllà de la funció assignada: llur vocació surt del diàleg del Fill amb el Pare i es fonamenta damunt d'aquest diàleg.

I és també així que s'han d'entendre les paraules de Jesús, quan diu: «Pregueu l'amo dels sembrats que hi envii més segadors» (Mt 9,38): els segadors de Déu no es poden cercar de la manera com un patró cerca els seus operaris, cal que Déu mateix els ho demani, que Déu mateix els hagi escollit per fer aquest servei. El caràcter teològic de la vocació el subratlla el text de Marc, en dir que «Jesús va cridar els qui va voler». Un no es fa deixeble ell mateix: és un acte d'elecció, és una decisió de la voluntat del Senyor, voluntat que, per la seva part, es manté en unitat amb la voluntat del Pare.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

EL CRISTIANISME ARA I AQUÍ

És creïble l'ètica cristiana?

Cal reconèixer que la proposta ètica que emana de l'Evangeli sorprèn. Conté una certa *hybris*, una desraó, un excés, com fa veure el filòsof francès Paul Ricoeur. En ella, no solament s'exhorta a estimar els amics, sinó també els enemics. No solament s'exigeix donar al qui m'ha donat, en clara consonància amb la justícia commutativa, sinó donar al qui no m'ha donat mai res i que, molt probablement, no em tornarà allò que li dono.

Davant d'aquesta proposta, l'escèptic arronsa les espatlles, mentre que el cínic somriu amb displicència. Vivim en una atmosfera de mínims morals. No sóc dels qui fan un discurs apocalíptic sobre la crisi de valors tradicionals i el final d'Europa, però les propostes ètiques que es formulen en el temps present són clarament minimalistes, van orientades a garantir la convivència, la bona entesa en societats laiques, secularitzades i plurals des d'un punt de vista cultural i ètnic.

Per viure en pau en contextos tan plurals, cal identificar uns mínims morals compartits per tothom, uns principis exigibles a qualsevol ciutadà. Les ètiques de mínims no garanteixen la felicitat, ni el goig d'existir. En el millor dels casos, garanteixen un ordre just, una simetria de drets en l'àgora pública, la qual cosa no és irrellevant, però crec que no n'hi ha prou amb la igualtat i amb la tolerància, que cal exhortar a la fraternitat i a l'hospitalitat. Els màxims es construeixen sobre els mínims, però si solament eduquem partint dels mínims, no es posa en tensió l'ésser humà i no dona tot allò que podria donar.

La proposta ètica que emana de l'Evangeli és de màxims. S'edifica sobre uns mínims morals que poden ser compartits amb moltes altres propostes, laiques i religioses, occidentals i orientals, però apunta vers un horitzó que tensa la corda i pot generar una sensació d'impossibilitat. En aquest camí, però, no estem sols. El Crist interior treballa des de dins, obre possibilitats en nosaltres, possibilitats que nosaltres mateixos no havíem vist. Ens fa aptes per al perdó, per a la generositat, per a la gratuïtat sense límits. Parteixo del supòsit que tot ésser humà és capaç d'estimar, és apte per donar-se i per tenir relacions benivolents amb tots els altres éssers. El Crist interior crida a desplegar la potència d'estimar, l'*amància*, que en deia Ramon Llull.

Francesc Torralba
(*Jesucrist 2.0*, Ed. Pòrtic (Grup 62))

SANTORAL

15. ✚ Diumenge II de durant l'any. Sant Pau, ermità a Tebes (Egipte, s. iv); sants Maur (Maure o Mauri) i Plàcid, abats, deixebles de sant Benet (s. vi); sants Habacuc (s. vii aC) i Miquees (s. viii aC), profetes; sant Efisi, mr.; santa Secundina, vg. i mr.; sant Francesc Fernández Capillas, prev. dominicà i mr.; beat Jaume de Villa, rel. servita.

16. Dilluns. Sant Marcel I, papa (romà, 308-309) i mr.; sant Fulgenci d'Écija (†630), bisbe; santa Priscil·la (s. i), matrona romana; sant Berard, prev. franciscà i mr.

17. Dimarts. Sant Antoni el Gran (†356), abat, d'Egipte, patró dels qui tracten amb bestiar, i també de Menorca; santa Leonil·la, mr.; santa Rosalina de Vilanova, vg. cartoixana.

18. Dimecres. Sant Volusità, bisbe; santa Prisca, mr. romana; santa Margarida d'Hongria, vg. dominicana; santa Vicenta-Maria

López Vicuña, vg.; sant Jaume Hilari Barbal, rel. La Salle i mr.

19. Dijous. Sant Canut (†1086), rei de Dinamarca; sants Màrius i Marta, i els seus fills Audifaç i Abac, mrs. (s. iii); sants Gumer-sind, prev., i Servideu, monjo, mrs.; beat Marcel Spínola, bisbe de Sevilla, cardenal; beats Jaume de Sales, prev., i Guillem Sautemouche, rel., Melciór Grodecz i Esteve Pongracz, prev., Ignasi d'Azevedo, prev., i companys, jesuïtes i mrs.; santes Pia i Germana, mrs.

20. Divendres. Sant Fabià, papa (romà, 236-250) i mr.; sant Sebastià, tribú romà mr. (303), patró de Palma de Mallorca.

21. Dissabte. Sant Fructuós (o Fruitós), bisbe de Tarragona, i els seus diaques Auguri i Eulogi, màrtirs (259); santa Agnès (s. iii-iv), vg. i mr. romana (a Catalunya, demà); beata Josepa-Maria de Santa Agnès, verge agustina, de Benigànim.

ENTREVISTA

ESTEVE CAMPS

La Sagrada Família al món

Arran de la dedicació de la Basílica de la Sagrada Família, el cardenal de Barcelona va nomenar Esteve Camps corresponsable laic de l'organització de les celebracions litúrgiques i pocs mesos després president delegat de la Junta Constructora de la Sagrada Família, en substitució de Joan Rigol. En acceptar el càrrec va sentir «una gran responsabilitat, com a català i com a creient», ja que la Sagrada Família és «un projecte d'una gran projecció internacional». Avui es tanca al Braccio de Carlo Magno l'exposició *Gaudí: la Sagrada Família de Barcelona. Art, ciència i espiritualitat*, que ha estat un èxit de visitants i de projecció de l'església i la cultura catalanes al món.

Quins objectius es marca en el seu nou càrrec?

En són dos, principalment. El primer: col·laborar al màxim en les celebracions religioses a la Basílica, així com facilitar un espai per a aquelles persones que, encara que estiguin fent turisme, tinguin l'oportunitat de tenir una estona de pregària i de meditació davant el Santíssim i puguin gaudir d'uns audiovisuals on s'insisteix en els temps forts de Nadal i de Quaresma, entenen així més intensament el missatge que transmeten les façanes del Naixement i de la Passió. El segon: mirar d'avançar, en la mesura que sigui possible, en la construcció de la part que ens queda per finalitzar aquesta magnífica obra. Com a aspiració, que no està a les nostres mans, que es compleixi la beatificació d'Antoni Gaudí.

Quina valoració fa de l'exposició de Gaudí al Vaticà?

Aquesta exposició ha reforçat la projecció internacional de la Sagrada Família, que es va iniciar el 7 de novembre de 2010, i ha donat a conèixer la diversitat d'obres realitzades per Gaudí, així com els orígens i el futur de la Sagrada Família.

De què li està més agraït a Déu?

En primer lloc, li dono gràcies d'haver nascut en una família cristiana i d'haver tingut diferents formadors que al llarg de la meua vida m'han guiat en el seguiment de l'Evangeli. També per haver pogut formar una família amb una filla, dos fills i dues nêtes, que sens dubte són una benedició del Senyor. Considero que sóc una persona afortunada, ja que la meua fe ha pogut viure les directrius d'un Concili Vaticà II i, més a casa nostra, d'un Concili Provincial Tarraconense. Ambdós van analitzar l'adaptació del missatge evangèlic en una societat molt canviant, tot aportant el diàleg fe i cultura.

Òscar Bardají i Martín

CULTURA DE LA COMPASIÓN

La esperanza de Jean Vanier

Me parece que algunos cristianos están cegados por la política [...]. A veces me pregunto si los cristianos no deberían emplear sus energías en

crear comunidades cristianas, viviendo lo más posible según las bienaventuranzas. Estas comunidades que viven con valores distintos del progreso material, el éxito, la adquisición de riquezas o la lucha política, podrían convertirse en la levadura de la masa de la sociedad.

En principio no cambiarían las estructuras políticas sino el corazón y el espíritu de las personas dentro de la sociedad haciéndoles vislumbrar una nueva dimensión del ser humano: la de la interiorización, el amor, la contemplación, el asombro y el compartir; la dimensión en la que el débil y el pobre, lejos de ser descartados, son el centro de la sociedad.

Mi esperanza es que este espíritu comunitario se propague realmente, que cambien las estructuras, que son —excepto en el caso de las tiranías— el espejo de los corazones.

Esto exige que algunos trabajen ahora para mejorar o cambiar las estructuras económicas y políticas facilitando la creación de una sociedad donde haya más justicia, un auténtico reparto, donde las comunidades puedan enraizarse y progresar, y donde los seres humanos sean verdaderamente humanos.

Este tipo de compromiso, ¿no debería surgir de una vida comunitaria en la que se aprendiera a reconciliarse, a aceptar las diferencias y las propias tinieblas, y a celebrar? ¿No es un peligro que los grupos que se ocupan de las grandes cuestiones humanitarias tengan actitudes agresivas y dividan el mundo en *buenos* y *malos*? Este tipo de elitismo puede ser peligroso y entrañar una suerte de apartheid y opresión con respecto a los que no comparten las mismas ideas.

Jean Vanier
(*Escritos esenciales*. Ed. Sal Terrae)

VIDA DIOCESANA

▶ ACTIVITATS DEL SR. BISBE

Aquest diumenge dia 15, a les 12.30 h. Celebra la Missa Estacional a la parròquia de la Sagrada Família de Terrassa, començant la visita pastoral a aquella parròquia.

Del dilluns dia 16 al dimecres dia 18. Realitza la visita pastoral a la parròquia de la Sagrada Família de Terrassa.

Dijous dia 19, a les 19 h. Presideix la reunió del Consell Diocesà d'Assumptes Econòmics.

Divendres dia 20. Visita pastoral a la parròquia de la Sagrada Família.

Dissabte dia 21 a les 12 h. Celebra la missa en ritu hispano-mossàrab a l'església de Santa Maria (parròquia de Sant Pere de Terrassa) en la festa de sant Fructuós, bisbe, sant Auguri i sant Eulogi, diaques, màrtirs a Tarragona.

Diumenge dia 22, a les 11 h. Celebra l'Eucaristia a la parròquia de Sant Vicenç de Mollet en la festa del titular de la parròquia.

A les 18 h. Presideix la celebració de l'Eucaristia a la Catedral i confereix l'Orde del diaconat a tres seminaristes de la Diòcesi.

▶ NOTÍCIES

El Sr. Bisbe presideix la celebració de Nadal a l'escola Mare de Déu de la Salut. El dimecres dia 21 de desembre, a les 17.30 h, Mons. Saiz Meneses va presidir la celebració de Nadal a l'escola Mare de Déu de la Salut a Sabadell. L'acte va començar amb la pregària. Seguidament el Sr. Bisbe compartí un refrigeri amb els titulars de l'escola, professors, personal no docent i responsables de l'AMPA.

El Sr. Bisbe assisteix a la cantada de Nades a l'Escola Ramon Pont. El dijous dia 22 de desembre el Sr. Bisbe va assistir a la tradicional cantada de Nades

dels alumnes de l'escola parroquial Ramon Pont, en el barri de Ca n'Anglada de Terrassa. L'escola pertany a la parròquia de Sant Cristòfor.

Nadal al Seminari. El dijous dia 22 de desembre a la 1 del migdia Mons. Josep Àngel Saiz va presidir la celebració de l'Eucaristia al Seminari Diocesà de Sant Joan Baptista, a Valldoreix. Després compartí el dinar i la cantada de Nades, felicitant els seminaristes menors i majors i les seves famílies.

El Sr. Bisbe visita el centre penitenciari de Quatre Camins. El dissabte dia 24 de desembre Mons. Saiz Meneses visità el centre penitenciari de Quatre Camins a La Roca del Vallès i es va reunir amb els interns per a compartir una celebració de Nadal. El Sr. Bisbe mantingué un llarg diàleg amb els interns interessant-se per cadascun d'ells. Seguidament presidí una celebració de la Paraula i compartí un refrigeri.

Dinar de Nadal del Clergat. El dijous dia 29 de desembre va tenir lloc el tradicional Nadal del Clergat de la Diòcesi de Terrassa. A les 13.30 h, el Sr. Bisbe —acompanyat del Sr. Bisbe auxiliar— els preveres i seminaristes s'aplegaren a la capella de la Fundació Busquets (a Terrassa) per a resar l'hora de Sexta. Seguidament, en els locals de la mateixa Fundació Busquets van compartir fraternalment el dinar nadalenc.

▶ AGENDA

Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians. Diòcesi de Terrassa. Cloenda de la Setmana: Dimecres dia 25 a les 19 h, a la Catedral, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, bisbe de Terrassa presidirà la pregària acompanyat de representants de les altres confessions cristianes. **Arxiprestat de Terrassa. Pregària Unida:** Divendres dia 20, a les 9 del vespre, a l'Església Evangèlica Unida: Pregària i sopar compartit.

Taula rodona. Dissabte dia 21 a les 17.30 h, a la sala capitular de la Catedral. Tema: *Afermar l'esperança en temps de crisi i d'injustícies*. Hi participaran: Eduard Ibáñez, director de Justícia i Pau de l'Arquebisbat de Barcelona; Benjamí Planas, president del Consell Evangèlic de Catalunya. Moderarà: Noemí Cortés, pastora evangèlica. Acte realitzat en col·laboració amb la Federació de Cristians de Catalunya.

Trobada de religiosos de la diòcesi. El diumenge dia 29 de gener a les 5 de la tarda, al Casal Borja de Sant Cugat del Vallès els religiosos i religioses de la diòcesi tindran la seva trobada anual, en la proximitat de la Jornada de la Vida Consagrada. El programa és: taula rodona, diàleg i celebració de l'Eucaristia presidida pel Sr. Bisbe. El tema de la taula rodona és: «Com afrontar la nova evangelització des de la nostra diòcesi.» Hi participaran: el Dr. Antoni Bosch Veciana, professor de filosofia; Mn. Emili Marlés, vicerrector del Seminari Major; la Gna. Elisa Aymerich, carmelita descalça, i la Gna. Núria Casas, antiga delegada episcopal de Vida Consagrada de Terrassa.

▶ PROVÍNCIA ECLESIASTICA

Trobada dels diaques de la Província Eclesiàstica. Els diaques de les tres diòcesis (Barcelona, Terrassa i Sant Feliu de Llobregat) juntament amb les seves famílies celebraran la festa de sant Fructuós, bisbe, sant Auguri i sant Eulogi, diaques, màrtirs tarragonins. El dissabte dia 21, a les 12.30 h, celebració de l'Eucaristia presidida per Mons. Agustí Cortés, bisbe de Sant Feliu de Llobregat, a la Catedral de Sant Llorenç de Sant Feliu de Llobregat. A continuació, dinar de germanor a la Casa de l'Església.

REMAD MAR ADENTRO

Migraciones y nueva evangelización

Celebra hoy la Iglesia la Jornada Mundial de las Migraciones, una iniciativa del Papa, que cada año publica un mensaje dedicado a esta cuestión de tanta actualidad. El lema que ha escogido Benedicto XVI para esta jornada es «Migraciones y nueva evangelización».

El esfuerzo por llevar la persona de Jesús y el mensaje del Evangelio marca profundamente la actualidad de la Iglesia católica y también de las restantes Iglesias y comunidades cristianas. Dos hechos lo ponen de relieve. El primero es que en octubre de este año se reunirá en Roma el Sínodo de los Obispos para celebrar una de sus asambleas ordinarias y el tema que ha propuesto el Papa para ser objeto de reflexión y estudio es «la nueva evangelización para transmisión de la fe cristiana». Y precisamente mientras estará reunido el Sínodo, el próximo 11 de octubre, se iniciará la iniciativa que Benedicto XVI ha propuesto a toda la Iglesia. La celebración del Año de la Fe, un tiempo que concluirá en la fiesta de Cristo Rey del año 2013 y que estará especialmente destinado a reflexionar y a proponer los contenidos de la fe cristiana.

El mensaje de la jornada de hoy se sitúa claramente en esta perspectiva. Se abre con una cita de un documento de Pablo VI publicado en 1975, pero que es sumamente actual: «Anunciar a Jesucristo constituye la misión esencial de la Iglesia, una tarea y una misión que los cambios amplios y profundos de la sociedad actual hacen cada vez más urgente» (*Evangelii nuntiandi*, 14).

La palabra del Papa reconoce, con realismo, que en los últimos años se ha producido una mezcla de personas y de pueblos sin precedentes, con problemáticas nuevas no sólo desde el punto de vista humano, sino también ético, religioso y espiritual. De hecho, vivimos en una sociedad —y la nuestra no es una excepción— cada vez más multiétnica e intercultural. El objetivo es encontrar una convivencia serena en el respeto de las diferencias legítimas.

Creo que hemos de dar gracias a Dios por lo logrado en este sentido entre nosotros, y en concreto en nuestra diócesis egarense, gracias a la buena voluntad de muchas personas. Estoy realizando la visita pastoral y esta es una de las realidades que encuentro y que puedo constatar con una actitud de respeto y de gratitud a todos cuantos la hacen posible.

Dice el Papa, en el mensaje que comento, que «las comunidades cristianas han de prestar una atención particular a los trabajadores inmigrantes y a sus familias, a través del acompañamiento, de la plegaria, de la solidaridad y de la caridad cristiana». E invita a hacerlo desde «la valoración de lo que nos enriquece recíprocamente, así como desde la promoción de nuevos programas políticos, económicos y sociales que favorezcan el respeto de la dignidad de toda persona humana, la tutela de la familia y el acceso a una vivienda digna, al trabajo y a la asistencia social».

La crisis actual hace especialmente difícil la realización de estos objetivos. Pero deseo subrayar que son muchos los sacerdotes y diáconos, los religiosos y religiosas y los cristianos y cristianas laicos de nuestra diócesis que se esfuerzan en hacer realidad que los emigrantes y refugiados —como dice el Papa— «encuentren en su camino el rostro misericordioso de Cristo en la acogida del prójimo».

† **Josep Àngel Saiz Meneses**
Obispo de Terrassa